

fieri & ad agnitionem veritatis venire. 2. Petr. 3, 9: *DEUS non vult aliquos perire, sed OMNES ad pœnitentiam reverti.*

Obiectio. 32. Inquis: Verbum *DEI* non ubiq; locorum vigere: Unde igitur, si *DEUS* fieri vult, omnes homines salvos fieri, illa privatio?

Responsio. 33. Privationis illius culpa vel causa non in *DEUM* reiicienda: sed eius extra *DEUM* duplex datur: Una, hominum malitia, Actor. 13. v. 46. Altera, majorum ingratitude, Nehem. 13. v. 18. Esai. 5 v. 5. Jerem. 7 v. 12. Am. 8. v. 11. Matth. 21. v. 43.

34. Conclusum itaq; esto: *Quia omnia voluntatis huius fundamenta sunt universalia; & ipsam universalẽ esse.*

Absoluta & universalis voluntas distinguuntur. 35. Ne autem hîc confundaris, in certamine potissimum Huberiano, distinguas inter *absolutam voluntatem, & universalem.* Ut enim absoluta voluntas non semper est universalis; sic neq; universalis est semper absoluta. Illa enim ad nullum & ordinem alligata; hæc verò certo ordine determinata esse potest.

36. Quocirca non hîc per *universalis* terminum tibi *absolutam* imagineris, sed eiusmodi voluntatem credas, quæ & universalis sit, & ad certum simul ordinem, quo propositum illud de salvatione generis humani circumscribitur, determinata. Hinc non simpliciter & indeterminate dicit *DEUS*, Ezech. 33. v. 11: *Vivo ego, nolo mortem peccatoris, sed ut vivat: Verum addit determinationem, nempe ut convertatur & vivat.* Sic in 1. Timoth. 2. v. 4: non absolute dicitur; *DEUS non vult ullos perire, sed omnes salvari: Verum iterum determinate, nempe vult omnes ad pœnitentiam converti, & sic salvari.* Atq; hætenus de voluntate *DEI* antecedente.

Voluntas Dei consequens. 37. De voluntate consequente sive particulari duo quoq; sunt tenenda: Primum eius *natura*; deinde *quomodo ab antecedente voluntate distinguatur.*